

Sygn. akt II CNP 41/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 grudnia 2015 r.,

skargi I. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 16 maja 2013r., sygn. akt VI Ca 201/13
wydanego w sprawie z wniosku T. G.

o powierzenie wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnią W. K. ojcu i
ustalenie miejsca pobytu małoletniej przy ojcu
oraz z wniosku I. K.

o zawieszenie K. K. i T. G. władzy rodzicielskiej nad małoletnią W. K. i
umieszczenie małoletniej w rodzinie zastępczej,

**odrzuca skargę i oddala wniosek pełnomocnika skarżącej
o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej
udzielonej z urzędu w postępowaniu wywołanym wniesieniem
skargi.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni I.K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 16 maja 2013 r. oddalającego m. in. jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 6 grudnia 2012 r., którym ten Sąd oddalił jej wniosek o zawieszenie władzy rodzicielskiej i ustanowienie jej rodziną zastępczą dla małoletniej wnuczki W. K.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego skarżąca wskazała jako jej podstawę – naruszenie „przepisów prawa materialnego, które spowodowało wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem, a także naruszenie podstawowych praw i wolności człowieka.” Jako przepisy, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne powołała art. 112⁵ k.r.o. oraz art. 4 oraz art. 33 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 roku o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Wyjaśniła, że wydanie zaskarżanego postanowienia wyrządziło jej szkodę majątkową obejmującą koszty prywatnych opinii psychiatrów i psychologów w celu wykazania swoich zdolności rodzicielskich i gwarancji opiekuńczych w stosunku do małoletniej wnuczki oraz szkodę niemajątkową - naruszyło jej dobro osobiste jakim jest zdrowie.

Skarżąca wyjaśniła, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych (skargi o wznowienie postępowania, wniosku o dokonanie zmiany postanowienia na podstawie art. 523 k.p.c. albo na podstawie art. 577 k.p.c.) nie było i nie jest możliwe, a skarga kasacyjna od niego nie przysługuje. We wnioskach domagała się stwierdzenia niezgodności z prawem tego postanowienia oraz zasądzenia od uczestników postępowania solidarnie na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Każde z nich jest indywidualne i niezależne, a jednocześnie w skardze muszą być wyodrębnione i wypełnione wszystkie. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną

wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, LEX nr 1682217).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. przytoczenie jej podstaw wraz z uzasadnieniem (art. 424⁵ § 1 pkt 2) oraz wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3). Wymagania te są niezależne od siebie i służą realizacji różnych celów. Element konstrukcyjny skargi z art. 424⁵ § 1 pkt 2 jest formalnym odpowiednikiem regulacji, zgodnie z którą skargę można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub procesowego (art. 424⁴ k.p.c.), natomiast wymaganie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 dotyczy konkretnego przepisu, z którym zaskarżane naruszenie jest niezgodne. Złożona skarga nie odpowiada wymaganiu z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż nie zawiera ani wskazania, ani uzasadnienia podstaw, na których ją oparto.

Nie został także należycie wykonany obowiązek wynikający z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. W orzecznictwie ustabilizował się już pogląd, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, kiedy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (por. np. postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Skoro podlegająca naprawie szkoda stanowić musi skutek wydanego orzeczenia, to nie może powstać wcześniej niż orzeczenie to zostało wydane. W związku z tym nie podpadają pod to pojęcie koszty poniesione przez skarżącą w czasie i w związku z prowadzeniem postępowania zakończonego kwestionowanym postanowieniem. Nie zostały też w jakikolwiek uprawdopodobnione twierdzenia o uszczerbku na zdrowiu, jaki miał być dla skarżącej skutkiem wydania orzeczenia.

Z tych względów niniejsza skarga, która nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Z uwagi na wady, jakimi dotknięta była skarga, nie zachodziły podstawy do przyznania pełnomocnikowi skarżącej kosztów udzielenia jej pomocy prawnej z urzędu.